

Rättsfallssamlingen

Förenade målen C-643/15 och C-647/15

Republiken Slovakien och Ungern mot Europeiska unionens råd

”Talan om ogiltigförklaring – Beslut (EU) 2015/1601 – Provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Republiken Grekland och Republiken Italien – Nödsituation med plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer till vissa medlemsstaters territorium – Omplacering av dessa medborgare till andra medlemsstaters territorier – Omplaceringskvoter – Artikel 78.3 FEUF – Rättslig grund – Villkor för tillämpning – Begreppet ’lagstiftningsakt’ – Artikel 289.3 FEUF – Huruvida slutsatser som antagits av Europeiska rådet är bindande för Europeiska unionens råd – Artikel 15.1 FEU och artikel 68 FEUF – Väsentliga formföreskrifter – Ändring av Europeiska kommissionens förslag – Krav på ett nytt samråd med Europaparlamentet och på enhällighet vid omröstning i Europeiska unionens råd – Artikel 293 FEUF – Principerna om rättssäkerhet och proportionalitet”

Sammanfattning – Domstolens dom (stora avdelningen) av den 6 september 2017

- Institutionernas rättsakter – Juridisk karaktär – Lagstiftningsakt – Begrepp – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Omfattas inte*
(Artiklarna 78.3 FEUF, 289 FEUF och 294 FEUF)
- Gränskontroller, asyl och invandring – Asylpolitik – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Räckvidd*
(Artikel 78.2 FEUF och 78.3 FEUF)
- Gränskontroller, asyl och invandring – Asylpolitik – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Möjlighet att göra undantag från bestämmelserna i lagstiftningsakt – Gränser – Åtgärderna måste vara tillfälliga*
(Artikel 78.2 och 78.3 FEUF; rådets beslut 2015/1601)
- Gränskontroller, asyl och invandring – Asylpolitik – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Fastställande av varaktigheten – Bedömningskriterier*
(Artikel 78.3 FEUF; rådets beslut 2015/1601)

5. *Gränskontroller, asyl och invandring – Asylpolitik – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Begreppet ”plötslig”*

(Artikel 78.3 FEUF)

6. *Gränskontroller, asyl och invandring – Asylpolitik – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Det måste föreligga ett nära samband mellan nödsituationen och nämnda tillströmning*

(Artikel 78.3 FEUF)

7. *Gränskontroller, asyl och invandring – Asylpolitik – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Rådets utrymme för skönsmässig bedömning vid valet av åtgärder – Möjlighet att föreskriva anpassningsmekanismer som gör det möjligt att hantera händelsernas utveckling*

(Artikel 78.3 FEUF)

8. *Kommissionen – Behörighet – Befogenhet att lägga fram lagstiftningsinitiativ – Ska utövas med beaktande av principerna om kompetensfördelning och om institutionell jämvikt – Tillämpning på förslag till lagstiftningsakter och icke-lagstiftningsakter*

(Artikel 13.2 FEU; artiklarna 68 FEUF och 78.3 FEUF)

9. *Institutionernas rättsakter – Förfarande för utarbetande – Regelmässigt samråd med parlamentet – Förnyat samråd obligatoriskt vid fall av väsentlig ändring av det ursprungliga förslaget – Skyldighetens räckvidd*

(Artikel 113 FEUF)

10. *Kommissionen – Behörighet – Befogenhet att lägga fram lagstiftningsinitiativ – Befogenhet att ändra ett förslag – Villkor för utövande – Förslag till provisoriska åtgärder till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer*

(Artiklarna 78.3 FEUF och 293.2 FEUF)

11. *Kommissionen – Behörighet – Befogenhet att lägga fram lagstiftningsinitiativ – Befogenhet att ändra ett förslag – Kommissionsledamöternas kollegium kan bemyndiga vissa av sina medlemmar att göra ändringar*

(Artikel 293.2 FEUF; kommissionens arbetsordning, artikel 13)

12. *Rådet – Överläggningar – Språkregler – Möjlighet att föreslå en ändring i ett förslag till en rättsakt vad avser en enda språkversion – Tillåtlighet – Villkor – Ingen medlemsstat har motsatt sig detta*

(Artikel 3.3 fjärde stycket FEUF; rådets beslut 2009/937, artikel 14 i bilagan)

13. *Unionsrätt – Principer – Proportionalitet – Räckvidd – Unionslagstiftarens utrymme för skönsmässig bedömning – Domstolsprövning – Gränser – Bedömning mot bakgrund av de uppgifter som lagstiftaren hade tillgång till när rättsakten antogs*

(Artikel 5.4 FEU; artikel 78.3 FEUF)

14. *Gränskontroller, asyl och invandring – Asylpolitik – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Omplacering av dessa medborgare till andra medlemsstater – Domstolsprövning – Gränser – Krav på omfördelning med exakta tal vad avser personer som omplaceras mellan medlemsstaterna – Tillåtlighet – Iakttagande av principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna*

(Artiklarna 78.3 FEUF och 80 FEUF)

15. *Gränskontroller, asyl och invandring – Asylpolitik – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Omplacering av dessa medborgare till andra medlemsstater – Skyldighet att beakta kulturella eller språkliga band mellan varje medborgare och den medlemsstat till vilken omplacering ska ske – Föreligger inte*

(Artiklarna 78.3 FEUF och 80 FEUF; Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 21)

16. *Domstolsförfarande – Intervention – Grunder som skiljer sig från dem som åberopats av den huvudpart som stöds – Upptagande till prövning – Villkor – Anknytning till tvisteföremålet*

(Domstolens stadga, artikel 40; domstolens rättegångsregler, artiklarna 129 och 132.2 b)

17. *Gränskontroller, asyl och invandring – Asylpolitik – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Omplacering av dessa medborgare till andra medlemsstater – Skyldighet att garantera rätten till ett effektivt rättsmedel mot omplaceringsbeslutet*

(Artikel 78.3 FEUF; Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 47)

18. *Gränskontroller, asyl och invandring – Asylpolitik – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Omplacering av dessa medborgare till andra medlemsstater – Beslut 2015/1601 om åtgärder till förmån för Grekland och Italien – Föreskrifter för omplacering av dessa medborgare – Hänsyn till att en medborgare föredrar en viss värdmedlemsstat – Omfattas inte*

(Artikel 78.3 FEUF; Europaparlamentets och rådets förordning nr 604/2013, artikel 13.1; rådets beslut 2015/1601, artikel 5.3)

19. *Gränskontroller, asyl och invandring – Asylpolitik – Provisoriska åtgärder som antagits av rådet till förmån för medlemsstater som befinner sig i en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer – Omplacering av dessa medborgare till andra medlemsstater – Kvalificering av omplaceringen som en utvisning eller avvisning till tredjeländ – Omfattas inte*

(Artikel 78.3 FEUF; Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 18)

1. En rättsakt kan endast klassificeras som en unionslagstiftningsakt om den antagits på grundval av en bestämmelse i fördragen som uttryckligen hänvisar till antingen det ordinarie lagstiftningsförfarandet eller det särskilda lagstiftningsförfarandet. Hänvisningen till kravet att samråd med parlamentet ska äga rum, som anges i den bestämmelse i fördragen som anges som rättslig grund för den aktuella rättsakten, gör således inte att det särskilda lagstiftningsförfarandet måste tillämpas när denna rättsakt antas.

Eftersom det i artikel 78.3 FEUF föreskrivs att rådet ska besluta om de provisoriska åtgärder som där avses på förslag från kommissionen och efter att ha hört parlamentet och denna bestämmelse inte innehåller någon uttrycklig hänvisning vare sig till det ordinarie lagstiftningsförfarandet eller till det särskilda lagstiftningsförfarandet, ska åtgärder som kan vidtas på grundval av artikel 78.3 FEUF klassificeras som icke-lagstiftningsakter, eftersom de inte antas efter ett lagstiftningsförfarande.

(se punkterna 62 och 64–66)

2. Bestämmelserna i artikel 78.2 och 78.3 FEUF kompletterar varandra genom att de gör det möjligt för unionen att, inom ramen för denna unionens gemensamma asylpolitik, vidta åtgärder av skilda slag för att få tillgång till nödvändiga verktyg för att på ett effektivt sätt, såväl kortsiktigt som långsiktigt, bland annat hantera migrationskriser. Begreppet provisoriska åtgärder som kan antas med stöd av artikel 78.3 FEUF måste härvidlag ges en tillräckligt vid tolkning för att ge unionens institutioner möjlighet att vidta de olika provisoriska åtgärder som är nödvändiga för att effektivt och snabbt hantera en nödsituation som kännetecknas av plötslig tillströmning av tredjelandsmedborgare.

(se punkterna 74 och 77)

3. Även om provisoriska åtgärder som antagits med stöd av artikel 78.3 FEUF i princip kan medföra undantag från lagstiftningsakter, måste sådana undantag emellertid vara noggrant avgränsade, vad avser deras materiella och tidsmässiga tillämpningsområde, så att de endast snabbt och effektivt, genom en tillfällig åtgärd, hanterar en tydligt angiven krissituation. Detta innebär att dessa åtgärder inte får ha till syfte eller verkan att, på ett permanent och generellt sätt, ersätta eller ändra dessa lagstiftningsakter, på ett sätt som innebär ett kringgående av det ordinarie lagstiftningsförfarande som föreskrivs i artikel 78.2 FEUF.

De undantag som föreskrivs i beslut 2015/1601 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland uppfyller detta krav. De undantag som föreskrivs i nämnda beslut är nämligen endast tillämpliga under en period på två år, med en möjlighet till förlängning. Dessa undantag rör dessutom endast ett begränsat antal medborgare i vissa tredjeländer, vilka har lämnat in en ansökan om internationellt skydd i Grekland eller i Italien, och som är medborgare i ett av de länder som avses i beslut 2015/1601, vilka kommer att omplaceras från en av dessa båda medlemsstater och som anlänt till eller kommer att anlända till nämnda medlemsstater under en viss period.

(se punkterna 78–80)

4. Även om artikel 78.3 FEUF kräver att de åtgärder som där avses måste vara provisoriska, så ger den emellertid rådet utrymme att från fall till fall fastställa åtgärdernas tillämpningsperiod utifrån omständigheterna i det enskilda fallet och särskilt de särskilda omständigheter som kringgärdar den nödsituation som motiverar dessa åtgärder.

Vad avser beslut 2015/1601 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland är det uppenbart att rådet inte gått utöver sitt utrymme för eget skön när det fastställde varaktigheten av de i beslutet föreskrivna åtgärderna till 24 månader. Detta val framstår som motiverat med hänsyn till den omständigheten att en omplacering av ett stort antal personer är en ny och komplex operation som kräver en viss tid att förbereda och genomföra, bland

annat vad avser samordningen mellan medlemsstaternas förvaltningar, innan den får konkreta verkningar. Det går härvidlag inte att hävda att beslut 2015/1601 inte är av provisorisk karaktär, eftersom det kommer att ha långvariga verkningar. Om det, vid bedömningen huruvida åtgärden är av provisorisk karaktär, i den mening som avses i artikel 78.3 FEUF, skulle tas hänsyn till hur länge en omplaceringsåtgärd kommer att ha verkningar för de omplacerade personerna, så skulle ingen åtgärd för omplacering av personer som helt uppenbart har behov av internationellt skydd kunna vidtas med stöd av denna bestämmelse, eftersom sådana mer eller mindre långvariga verkningar med nödvändighet följer av en sådan omplacering.

(se punkterna 92 och 96–99)

5. En tillströmning av medborgare från tredjeländer kan anses vara ”plötslig”, i den mening som avses i artikel 78.3 FEUF, om den har en oförutsebar omfattning, och detta även om den ingår i en migrationskris som varar under flera år, då denna tillströmning gör att unionens gemensamma asylsystem inte kan fungera normalt.

(se punkt 114)

6. Vad rör tolkningen av ordet ”kännetecknas”, som används om den ”nödsituation” som avses i artikel 78.3 FEUF, ska ges en restriktiv tolkning, står det klart att även om ett mindre antal språkversioner av nämnda bestämmelse inte använder detta ord utan ordet ”orsakas”, så ska dessa två ord, med hänsyn till denna bestämmelses sammanhang och syfte, nämligen att göra det möjligt att snabbt anta provisoriska åtgärder för att effektivt hantera en nödsituation avseende migrationsströmmar, tolkas på samma sätt som kravet på ett tillräckligt nära samband mellan den aktuella nödsituationen och den plötsliga tillströmningen av tredjelandsmedborgare.

(se punkt 125)

7. Med hänsyn till att det är kännetecknande för migrationsströmmar att de kan utvecklas plötsligt, däribland genom att de sprider sig till andra medlemsstater, utgör artikel 78.3 FEUF inte hinder för att sådana justeringsmekanismer kompletterar de provisoriska åtgärder som vidtas med stöd av denna bestämmelse. Denna bestämmelse ger nämligen rådet ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid valet av åtgärder som kan vidtas för att snabbt och effektivt hantera en särskild nödsituation och eventuella förändringar av denna nödsituation. Att hantera nödsituationen utesluter inte att detta handlande utvecklas och anpassas, under förutsättning att det behåller sin provisoriska karaktär.

(se punkterna 131–134)

8. Principerna om kompetensfördelning och om institutionell jämvikt är också tillämpliga på kommissionens initiativrätt vad gäller att med stöd av artikel 78.3 FEUF anta icke-lagstiftningsakter, såsom ett beslut om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för vissa medlemsstater. I artikel 78.3 FEUF uppställs härvidlag inte något krav på att Europeiska rådet först ska ha fastställt riktlinjer enligt artikel 68 FEUF för att kommissionen ska kunna utöva sin initiativrätt.

Artikel 78.3 FEUF ger dessutom rådet rätt att vidta åtgärder med kvalificerad majoritet. Principen om institutionell jämvikt förbjuder att Europeiska rådet i slutsatser som detta råd antar enligt artikel 68 FEUF, ändrar denna omröstningsregel genom att uppställa ett krav på enhällighet för rådet. Det är endast är med stöd av fördragen som unionens institutioner, i särskilda fall, är behöriga att ändra ett beslutsförfarande som fastställts däri, eftersom reglerna för beslutsprocessen inom unionens institutioner har fastställts genom fördragen och det varken står medlemsstaterna eller institutionerna själva fritt att bestämma dessa.

(se punkterna 146–149)

9. Se domen.

(se punkterna 160–162)

10. Av artikel 293.2 FEUF framgår det att kommissionen, så länge rådet inte har fattat något beslut, får ändra sitt förslag när som helst under de förfaranden som leder fram till att en unionsrättsakt antas. Kommissionens ändrade förslag behöver inte nödvändigtvis vara skriftliga, eftersom de utgör en del av unionens lagstiftningsförfarande, vilket kännetecknas av en viss flexibilitet som är nödvändig för att de olika institutionernas ståndpunkter ska kunna sammanjämkas.

Vad närmare rör artikel 78.3 FEUF finns det anledning att anse att kommissionen har utnyttjat sin befogenhet att göra ändringar som avses i artikel 293.2 FEUF när det, av den omständigheten att denna institution har deltagit i förfarandet för att anta den aktuella rättsakten, framgår att det ändrade förslaget har godkänts av kommissionen. En sådan tolkning tillgodoser syftet med artikel 293.2 FEUF, vilket är att skydda kommissionens initiativrätt.

(se punkterna 177, 179 och 181)

11. Det framgår av artikel 13 i kommissionens arbetsordning, tolkad utifrån syftet med artikel 293.2 FEUF, nämligen att skydda kommissionens initiativrätt, att kommissionsledamöternas kollegium kan bemyndiga vissa av sina medlemmar att under förfarandet göra ändringar i kommissionens förslag inom på förhand bestämda gränser.

(se punkt 185)

12. Unionen ska visserligen bevara flerspråkighet och vikten därav påpekas i artikel 3.3 fjärde stycket FEU. Inget hindrar emellertid rådet från att tolka artikel 14 i sin arbetsordning så, att medan det enligt punkt 1 krävs att de handlingar och de utkast som utgör grundvalen för rådets överläggningar, i princip ska upprättas på unionens alla officiella språk, föreskrivs i punkt 2 i samma artikel ett förenklat system för ändringar, vilka inte nödvändigtvis måste vara tillgängliga på alla unionens officiella språk. Det är endast för det fall en medlemsstat motsätter sig överläggning som även den språkversion som denna medlemsstat har angett ska läggas fram för rådet innan det kan fortsätta överläggningen. En sådan tolkning ger uttryck för ett balanserat och flexibelt synsätt som gör det möjligt att säkerställa att rådet kan arbeta snabbt och effektivt.

(se punkterna 201 och 203)

13. Se domen.

(se punkterna 206–208 och 221)

14. I en nödsituation som kännetecknades av en massiv och plötslig tillströmning av tredjelandsmedborgare till medlemsstaterna kan ett beslut att införa en tvingande omplaceringsmekanism avseende 120 000 personer med stöd av artikel 78.3 FEUF, visserligen måste grundas på objektiva kriterier, men att domstolen endast kan ogiltigförklara denna mekanism om den konstaterar att rådet, när det antog det angripna beslutet, med hänsyn till då tillgänglig information och statistik, måste anses ha gjort en uppenbart oriktig bedömning, i den meningen att en mindre ingripande men inte mindre effektiv åtgärd istället hade kunnat vidtas inom samma tidsrymd.

Vad avser argumentet att det angripna beslutet utgör en oproportionerlig åtgärd, eftersom det helt i onödan inför en tvingande mekanism som innehåller en exakt och obligatorisk fördelning, i form av kvoter, av personer som omplaceras mellan medlemsstaterna, finner domstolen inte att rådet gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att välja en sådan tvingande omplaceringsmekanism. Rådet kunde nämligen, med hänsyn till det utrymme för eget skön rådet förfogar över på detta område, anse att det

fanns skäl att införa en tvingande omplacering av berörda personer med hänsyn till den nödsituation som rådde när beslutet antogs. Rådet var således, när det angripna beslutet fattades, skyldigt att genomföra principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna, även i finansiellt hänseende, såsom följer av artikel 80 FEUF, när den genomför unionens gemensamma asylpolitik. Det går således inte att hävda att rådet gjort en uppenbart oriktig bedömning när det, med hänsyn till den särskilda nödsituationen, på grundval av 78.3 FEUF, jämförd med artikel 80 FEUF och den där stadfästa principen om solidaritet mellan medlemsstaterna, ansåg att det var nödvändigt att anta provisoriska åtgärder i form av en tvingande omplaceringsmekanism.

(se punkterna 235, 236, 245, 246, 252 och 253)

15. När en eller flera medlemsstater befinner sig i en nödsituation, i den mening som avses i artikel 78.3 FEUF, ska de bördor som följer av de provisoriska åtgärder som antas på grundval av denna bestämmelse till förmån för denna eller dessa medlemsstater i princip fördelas på samtliga övriga medlemsstater i enlighet med principen om solidaritet och en rättvis ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna, eftersom denna princip, enligt artikel 80 FEUF, är avgörande för unionens asylpolitik. Kommissionen och rådet har således rätt i sitt påstående att när ett beslut om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för vissa medlemsstater utgör fördelningen av omplacerade sökande mellan samtliga medlemsstater i enlighet med den princip som stadfästs i artikel 80 FEUF en grundläggande del av nämnda beslut.

Det är härvidlag omöjligt att genomföra en omfördelning av de berörda personerna mellan samtliga medlemsstater i enlighet med den solidaritetsprincip som uppställs i artikel 80 FEUF och således anta en bindande omfördelningsmekanism om det uppställs tvingande villkor om kulturella och språkliga band mellan varje person som ansöker om internationellt skydd och omplaceringsmedlemsstaten. Det etniska ursprunget för de personer som ansöker om internationellt skydd kan i vilket fall som helst inte beaktas, eftersom detta helt klart skulle strida mot unionsrätten och särskilt artikel 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

(se punkterna 291, 292, 304 och 305)

16. Se domen.

(se punkt 303)

17. I artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna föreskrivs att rätten till ett effektivt rättsmedel inför en domstol ska garanteras på nationell nivå, vad gäller varje beslut som en nationell myndighet fattar i ett omplaceringsförfarande enligt artikel 78.3 FEUF.

(se punkt 325)

18. Det system som införts genom beslut 2015/1601 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland bygger, i likhet med det system som införts genom förordning nr 604/2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat, på objektiva kriterier och inte på preferenserna hos den person som ansöker om internationellt skydd. I artikel 13.1 nämnda förordning uppställs en regel om det första inreselandets ansvar. Denna regel i nämnda förordning är den enda regel rörande fastställande av ansvarig medlemsstat som beslut 2015/1601 avviker från. Den är inte knuten till den sökandes preferenser för en viss mottagarmedlemsstat och den syftar inte specifikt till att säkerställa att det föreligger ett språkligt, kulturellt eller socialt band mellan sökanden och den ansvariga medlemsstaten.

Myndigheterna i de gynnade medlemsstaterna förfogar visserligen över ett visst utrymme för eget skön, enligt artikel 5.3 i beslut 2015/1601, vad gäller att identifiera enskilda sökande som kan omplaceras till en viss omplaceringsmedlemsstat. Detta utrymme för eget skön är motiverat med hänsyn till syftet med beslutet, vilket är att minska trycket på det grekiska och det italienska asylsystemet genom att, snabbt och effektivt, omplacera sökande till andra medlemsstater på ett sätt som är förenligt med unionsrätten och särskilt de grundläggande rättigheter som garanteras i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Unionsrätten föreskriver inte heller någon rätt för sökande att välja den medlemsstat som ska ansvara för deras ansökan. De i förordning 604/2013 föreskrivna kriterierna för att fastställa vilken medlemsstat som ska ansvara för behandlingen av en ansökan om internationellt skydd är nämligen inte knutna till sökandens preferenser för en viss mottagarmedlemsstat.

(se punkterna 333, 334, 337 och 339)

19. Överföringen inom ramen för en omplacering enligt artikel 78.3 FEUF av en person som söker internationellt skydd till en annan medlemsstat för att dennes ansökan ska kunna behandlas inom rimlig tid kan nämligen inte anses som en utvisning eller avvisning till tredjeland. Det rör sig tvärtom om en åtgärd som vidtas för att hantera en krissituation, vilken beslutats på unionsnivå, och som har till syfte att, med iakttagande av konventionen om flyktingars rättsliga ställning, undertecknad i Genève den 28 juli 1951, säkerställa att asylrätten kan utövas på ett effektivt sätt, såsom föreskrivs i artikel 18 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

(se punkterna 342 och 343)